

TÝPKO 275

7.4.2010

Úvodníček

Konečně je tu jaro. Už bylo potřeba. Pomalu si začtete připravovat svoje pařeníště, neb za chvíli už bude Noční pochod a to znamená, že do podzimu budou vícedeňáky ven. A ještě dřív než Noční pochod bude TBZ (turisticko-branný závod) a na tu si připravte spoustu vědomostí.

Bužu

Sen – Mir – Mnich

Všude spousta sněhu a zrovna je jednodeňák. Co s tím? Vzali jsme sáčky, boby, pytle, lopaty, ježdíky a jiná jezditka, vlezli do vlaku, známého též jako CityElefant, a uháněli do stanice Senohraby.

Tady bych měl asi poznamenat, že píšu tento článek pod časovým tlakem a také, že se výlet konal před více než měsícem. Proto omluvte případné odchytky od skutečnosti a také to, co mi vypadlo z paměti. Můžete si u mě stěžovat, ale to je asi tak jediné, co s tím můžete dělat. Ještě využiji tohoto místa k ujasnění pojmů: V tomto článku jsem nahradil slova sáňkování, bobování, lopatování, pytlování, ježdíkování slovem **kopřiva**, a to abych se vyhnul nařknutí, že upřednostňuji jeden druh dopravy z kopce dolů. A teď zpátky k výletu.

Hned u nádraží jsme měli první možnost kopřiva, téměř profesionální sáňkařskou dráhu využil Ikarus se svými sáněmi, ale v cíli si stěžoval, že nebyla dostatečně upravená a že to byla masáž. Zanedlouho

byla první hra. Hráči museli česat chmel a nosit ho k dalšímu zpracování. Všechny hry dneška byly na téma výroba piva, a tak jsme se dozvěděli, z čeho se vlastně vyrábí, jak kvasí a další zajímavé věci. Cestou do Mirošovic nebylo kde kopřiva, někteří si to vynahradili až v Mirošovicích. Tady bylo vtipné pozorovat soutěž rybářů na rybníce. Každý rybář seděl (někdo spíš spal) u vysekané díry v ledě. Rybářů bylo docela dost a celkem to vypadalo úsměvně. O kousek dál se nacházelo příromé místo na kopřiva. Jen mělo jednu zásadní chybu v tom, že tu byl tak hluboký sníh až se kopřiva propadla a nechtěla vůbec jet. Tak chvíli trvalo, než se sníh ujezdil, a jen co se ujezdil, tak byl akorát čas oběda.

Pak následoval dlouhý úsek, kde jsme si nezakopřiva, to až za Všešimami. Tam jsme se vyřádili na dlouhé a zcela ledem pokryté silnici. Famfárový byl také krátký, ale o to prudší kopeček dole u dálnic. Tady se moc dobře kopřiva, dnes naposledy. Zbývalo už jen dojít na nádraží v Mnichovicích a počkat na vlak, který zanedlouho opravdu přijel. Kopřivám
zdar!

Bužu

Ondřejov: Země zachráněna

27. únor 2010 se zřejmě zapíše do dějin. Právě v tento den měla být Země zničena potulným vesmírným tělesem zvaným asteroid. Generál Džejk Ouníl a profesor Bob Senklár odhalili hrozící nebezpečí a přizvali ke spolupráci celou řadu odborníků. Techniky, astronomy, kartografy, agenty i astrogeology. Celý jeden den se dva týmy usilovně věnovaly odvrácení hrozícího nebezpečí. A jak to tedy celé bylo?

Deset odborníků se setkala s profesorem Bobem Senklárem v Praze na Hlavním nádraží a odtud se společně vydali vlakem do Senohrab, kde je na nádraží přivítal generál Džejk Ouníl. Akce musela proběhnout v přísném utajení před veřejností, proto přijali krycí jména i přísná bezpečnostní pravidla. Díky nim se novináři neměli o celé záležitosti nic dozvědět. Kdykoliv skupinka vytušila přítomnost novinářů, předstírala obyčejné vojenské cvičení.

Ze Senohrab se vypravili směrem k Ondřejovu. Cestou nelenili. Vypočítali, kam přesně asteroid dopadne, aby mohli zahájit evakuaci obyvatelstva pro případ, že by se dopadu asteroidu nepodařilo zabránit. V Ondřejově v parčíku u Hvězdárny poobědvali a po obědě důkladně prozkoumali hvězdnou oblohu. Zejména astronomové měli v této disciplíně navrch, ostatní byli jako slepí. Správně se zorientovat na hvězdné obloze se ale podařilo oběma vědeckým týmům. A protože i vědečtí pracovníci si někdy rádi hrají a parčík byl plný bezva úkrytů, tak si ve volné chvílce zahráli na schovku. Pak se vydali směrem k Mirošovicím (do

kterých nakonec ani nedošli, neboť v zaujetí asteroidem sešli z červené turistické značky). Sluníčko pomalu přestávalo hřát, zúčastnění měli od tajícího sněhu už pořádně mokro v botách a asteroid se přiblížil Zemi na dostřel. Obě družstva sestavily odpalovací zařízení pro speciální náboj, který by dokázal asteroid rozmetat na cucky. Tým Klárka Kenta ztratil speciální náboj již při testování odpalovače. Druhý tým si s úkolem poradil lépe. Jako základ odpalovače na způsob praku použili umělý nos Stíva Kokrouče (šťěstlí přeje připraveným) a když se

konečně dokázali dohodnout, kdo bude střílet, zasáhli asteroid přímo do středu. Rozprskl se do všech stran. Některé kousky zamířily i k Zemi, ale většina z nich shořela v atmosféře. Ty větší dopadly na zem. Témhle kouskům se říká meteority. A protože nikdo kromě našich vědců o nich nevěděl, měli největší šanci nějaký kousek meteoritu najít. A skutečně, když dorazili na nádraží do Senohrab, dva kousky tam objevili. Generál Džejk Ouníl je za to bohatě odměnil a to už se blížil vlak do Prahy, tak se rozloučili.

Epril Ounilová

Jarňáky

Jeden svátek sportu jsme sotva oplakali a jiný už klepal na dveře. Je to tak, sportovní událost roku, zimní olympiáda v Kanadě, skončila a sportovci začali balit na jarňáky. Letos se tato dlouho očekávaná událost konala na Studenově, což je kopec nad Rokytnicí nad Jizerou. Podmínky byly letos ideální: sluníčko, mrazivo, sjezdovka pod okny a lyžařská stopa za humny.

První tréninkový den proběhl bez úrazů. Závodili jsme všichni na jedničku, a to hned v několika disciplínách: sjezd, pluh a něco na způsob skialpinismu (závodníci půl dne šlapou nahoru a pak si to jednou sjedou). Disciplíny se v průběhu zájezdu začaly sobě navzájem velmi podobat, samozřejmě k velké radosti trenérů.

I druhý závodní den, v pondělí, jsme vyrazili trénovat své sjezdové schopnosti. Bohužel jsem během dne přišli o jednoho ze závodníků, když rázně vyrazil na trať, dolů však dojel až v nosítkách Horské služby. Lukáš, se poté odebral s pro jistotu k lékaři. Další den však byl propuštěn, ale cesta vedla již jen domů. Ostatní se ovšem dále zlepšovali, a když dosáhli vrcholu svého snažení, byl už večer a vypnuli vlek.

Byl večer, den druhý. Po večerním roznášení pošty již byli všichni závodníci řádně unavení, a tak se odebrali do pelechů. S exkluzivitou tomuto časopisu vlastní, vám přinášíme pohledy samých sportovců na tyto dny. Eda, s číslem 1, vyrazí na trať:

Třetí den jsme jako již tradičně v 7:30 ráno vstali a měli jsme půl hodiny na dospání a na vyčištění zubů. V osm jsme měli snídani, ale už si nepamatuji, co bylo. Po snídani jsme se navlékli do běžkového a vyrazili. Pěšky

ramenou

jsme s běžkami na

vyběhli asi 100

metrů nahoru, kde

jsme si nasadili

běžky a frčeli ke

kiosku na Ručičky.

Po cestě Helmut

spadl a zlomil si

hůlku, takže se

musel vrátit pro

nové. Záhy nás

dohnal. Z Ručiček

jsme klesali a potom

zase stoupali a

naproti nám se

objevila chata

Srnica. Když jsme

se pokochali

krásným výhledem

sjeli jsme na

Krakonošovu snídani, kde

jsme si dali oběd (chleba se

sekačkou a pomeranč). Ze

snídaně jsme sjížděli a sjížděli dolů

až k Mumlavským vodopádům. Po

vyfocení u zamrzlých vodopádů jsme

zalezli do restaurace a dali jsme si čaj. Po

osvěžení čajem jsme sjeli do Harrachova.

Na fotbalovém hřišti jsme našli sněhový

hrad Harrachštejn. Vyfotili jsme se a potom

jsme sjeli „sjezdovku“ k lanovce na

Čertovu horu a vyvezli jsme se nahoru.

Když jsme se ve zdraví sešli, sjeli jsme

s jedním zastavením na Janově hoře

zpátky do chaty a ohřáli se čajem nebo

hraním bangu. Po večeri a po večerním

programu jsme šli spát.

Pokračujeme však dále, den třetí, středa.

Opakování je matka moudrosti (a určitě i

dovednosti), a tak abychom nezapomněli

sjezdové umění, vyrazili jsme znovu na

svah Studenov. Závodníci podávají čím dál tím lepší výkony, a tak se blíží okamžik O, sloučení skiaplinistického družstva s družstvem dřivepluhařů. Všichni sjedou sjezdovku bez problémů. Šance závodníků začínají být velmi vyrovnané. V nejlepším se má přestat a sluníčko stejně už za chvíli zapadne. Tak tedy do chaty a na zaslouženou večeři. Po večeři zábavný program a pro vyvolené velmi napínavá hra s vajíčkem na konci. A vejce vyhrává... Petrana! Druhé kolo... Mája! Gratulujeme výhercům i poraženým. Zvláštní hra. Závodníci i trenéři jdou načerpat síly do dalšího dne. Zde však předám slovo naší zvláštní komentátorce Petraně:

Ták, ráno v 7:30 budíček, super, vykopali jsme se z postele, vyčistili si zuby a šup na snídani. K snídani jsme měli rohlík s marmeládou a čaj. Byl čtvrtek, čas na běžky. Po snídani jsme se šli oblíknout a sešli jsme se před chatou. Malí jeli do Harrachova a my jsme měli namířeno k pomníku Hanče a Vrbaty. Ták, a jelo se, nejdřív jsme vyšlápli menší kopeček k Ručičkám, tam jsme si dali přestávku, koupili si pití a nějaký sladkosti. Pak jsme vyrazili do hrozného kopce! Byl tak vysoký, že někdo si radši sundal i běžky. A pak podle mě nejhorší cesta – přešli jsme snad všechny vleký, který tam mohly bejt. Bohužel i sjezdovky, abych řekla pravdu, bylo to dost děsivý, když kolem vás projížděli hrozně rychle snowboardisté a lyžaři. Nakonec jsme to všichni ve zdraví zvládli a vyrazili směr Dvoračky. Tam jsme si sedli a dali si oběd... Pak jsme vyrazili do dalšího nekonečného a prudkého kopce. K našemu cíli to bylo cca 3 km, kopec byl tak prudkej,

že si běžky sundali všichni. Pak jsme vylezli do kopce, nebo spíš zdolali jsme to nejhorší, a tam jsme si dali menší pauzu. Hrozně tam foukalo, takže jsme to moc dlouho nevydrželi, pak jsme vyrazili dál. Bylo to tam krásný, všude sníh, sníh a sníh. Zasněžený stromy shýbající se k zemi, co vypadaly jak starý babičky a dědečkové, co zmrzli v půli cesty. Ani bych se nedivila, bylo tam snad 1000 pod nulou.

Pak jsme dorazili k našemu cíli, hrozně tam foukalo, tak jsme zalezli za pomník a dali si druhou část oběda: dvě čokolády a horkej čaj. Né nadarmo se říká, že nejteplejší svetr je tekutej! Pak konečně zpátky. Sjeli jsme ten hroznej kopec a zašli na čajík na Dvoračkách. Po ohřátí jsme vyjeli zas na cestu a přejeli jsme opět všechny sjezdovky. Tentokrát už tam konečně žádný lyžaři ani snowboardisté nebyli, zato tam byla rolba, takže jsme museli čekat, až přejede a pak rychle na druhou stranu. Po cestě jsme se ještě zastavili na Ručičkách a pak už domů. Přijeli jsme tak kolem šesté. Malí už byli dávno zpátky. My zašli do sprchy a za chvíli byla večeře. Rizoto! Bylo moc dobrý. Po večeři jsme si šli uklidit pokoj, zahráli si pár her a šli si lehnout.

Zprávu o pátečním sportování máme od naší poslední komentátorky, která byla přímo na místě, od Kačíka:

V pátek jsme vstali, nasnídali jsme se a honem vyrazili na lyže, jelikož to bylo naposledy. Ten den bylo fakt děsně hnusně, asi aby nám nebylo líto, že už další den odjíždíme. Přesto jsme si to užívali, i když Sára měla zrovna tzv. padací den. Po obědě jsme se vrátili na sjezdovku. Spíš jsme jezdili na pomě, kde se mi spustila krev z nosu. Tekla mi docela dlouho, takže jsme si šli sednout do kiosku, kde jsme si dali čaj. Potom jsme sjeli dolů a pomou vyjeli zpátky nahoru. Na sjezdovce byly ledové plotny, na kterých nám to všem podkluzovalo, a já kvůli tomu cestou dolů sejmula nějakého malého kluka, kterej potom v pohodě odjel, zato já měla pěkně naražený prst. Raději nemyslím na to, co by se dělo, kdyby bylo třináctého! Před pátou jsme se vrátili zpátky do chaty na Studenově. Po večeri jsme si prohlídli fotky a místo večerního programu jsme šli shánět a balit svoje věci, což dalo hodně práce hlavně malým, a vzpomínali jsme na všechny naše zážitky z jarního tábora. Už jsme se těšili domů. Ve 22:00 byla večerka a my šli spát.

Jak již naznačila Kačík, v sobotu bylo na pořadu dne si douklidit a odjet domů za odpočatými maminkami a tatínky. Sportovní událost číslo jedna kočovnického roku je u konce, a tak nezbyvá, než se těšit na nadcházející jaro. Však zimy bylo už

dost a příští rok je tu zas

Anežka, Kačík, Petrana a Eda

P. S. Nenašel někdo ponožku?

Návštěva zoo

Všude Jak to tak bývá, sešli jsme se před klubovnou a vydali se na výlet. Nebyl to ale jen tak ledajaký běžný výlet, byl to výlet plný vědy a vzdělání. Vydali jsme se hledat odpovědi na otázky, jež současné zoology trápí a na které zatím ještě neznají odpověď. Štěstí nám přálo, neboť cesta za poznáním nemusela být nijak dlouhá. Ukázalo se, že nedaleko se nachází místo, jež zajímavými živočišnými i rostlinnými druhy přímo oplývá. Plni vědeckého nadšení jsme se vrhli na cestu.

První druh, na který jsme narazili, byl *homo sapiens sapiens* z čeledi *hominidae*. V autobuse číslo 112 jsme se s ním dostali do velmi těsného, možná až nepříjemného kontaktu. Kontakt byl nejen oční, ale i hmatový a sluchový. K čichovému kontaktu naštěstí nedošlo. Po výstupu a následném

shledání s dalšími členy našeho týmu nám již nic nebránilo v cestě za zajímavějšími tvory, než byli tito nepřilíš vzhlední a lysí lidoopi.

Tým tvořili tito výzkumní pracovníci: Já (Ajdam), Jana, Čarlí, Morče, Shudy, Sára, Žůža, Kačka, Míša, Eda, Téra a Kristýna. Otázky, které jsme byli vysláni zjistit, byly

vcelku triviální a jejich zodpovězení nevyžadovalo nic složitějšího než nějaké to vážení a měření zvířat. Dostat se k nim do výběhu s váhou však bohužel nebylo možné, a tak jsme se museli spokojit s informacemi na cedulkách. Radostně jsme se rozběhli po zahradě a začali pozorovat zajímavé tvory. U vchodu nás přivítaly pandy Čing a Ming (nebo tak nějak) svým pózováním na stromě. Orli, supové a orlosupové se pak tvářili důstojně až výhružně, opice smrděly, hadi se nehýbali... Zkrátka všechno bylo, jak má být.

Jak se připozdívalo, tak jsme začali počítovat touhu zvířata nejen pozorovat, ale i konzumovat. Zasedli jsme tedy a tasilí obědy. Čárli se Shudym si dali *sus scrofa domestica* a možná i *rattus norvegicus* s chlebem a hořčicí. Ve svačinách děti by se daly nalézt druhy *bos primigenius* a *gallus gallus*. Posílnění svalovou, tukovou, nervovou a epitelovou (kožní) tkání jsme se vydali do horní části zahrady. Cesta však byla nesnadná, neboť jsme museli propašovat slona pod tričkem (ano, skutečně se tam vešel). Nahofe bylo, jak jinak, krásně. Kopytníci se měli k světu, ostatní taky. Pak se začalo připozdívat, tak jsme museli zoo opustit.

V zoo to bylo krásné a úchvatné. Pro ty čtenáře, kteří se expedice nezúčastnili a jsou teď z toho celí smutní, mám radostnou zprávu. Pokusím se jim totiž zprostředkovat alespoň zvukovou simulaci divoké zvěře. Myšíte, že je to nemožné? Omyl! A jak na to? Jednoduše! Stačí nahlas přečíst následující řádky a hned se budete cítit jako uprostřed pralesa, případě savany atd. Takže:

1) kvííí! chro chro chro chrup čvacht (prase bradavičnaté); tradáááá dus dus (slon indický); uááhrrrrrr vrrrrrrr! (tygr usurijský). Tímto bych se s vámi rozloučil a ještě popřál zvěři zdar!

Ajdam

P. S. Vyhledejte si na internetu, co měl vlastně kdo k obědu!

Všudubud Všezevěd

Kde jsme to vlastně byli na výletech? Nemůžu si vzpomenout, kam jsme jeli na jednodeňák a pololetky? Že by nebylo podle čeho si výlet a okolí zapamatovat? To snad ne! Všudubud Všezevěd tomu nevěří, a tak vám servíruje porci drobných zajímavostí z míst výletů.

Když půjdeme popořadě, první byla hra po Praze, na Novém Světě. Docela zajímavý název, vidíte? Mně se hned vybaví Dvořákova symfonie Z Nového světa – on tím myslel Ameriku. Že by měla tahle Hradčanská čtvrt' něco společného s Velkou louží a Amerikou? Nejspíš ne víc než tu velkou louži. Už od 13. století tu byla chudinská osada za hradbami Pražského hradu. Když se jí ve druhé polovině 14. století Karel IV. rozhodl začlenit do hradeb, ujalo se označení Nový Svět. Těžiště oblasti je v dnes nevýznamné ulici Nový svět, která se vine podél potoka Brusnice a má jen jednu stranu domů, druhou tvoří zeď. Kromě této jedné ulice s typicky jednopatrovými (dvoupodlažními) domy tvoří tuto část Hradčan několik klášterů a paláců. Černínský palác je dnešní sídlo Ministerstva zahraničních věcí (to je ten veliký, kde jsme si na hře po Praze vysvětlovali pravidla hry). Naproti je Loreta. Tahle speciální budova v sobě obsahuje tzv. Svatou chýši – neboli loretu (vysvěcena 1631). Všechny lorety v Evropě by měly vypadat stejně, a to přesně tak, jako vypadá tzv. Mariánská chýše v obci Lorettu v Itálii. Právě tam totiž podle legendy andělé přenesli domek, v němž bydlela Panna Marie v Nazaretu. V každé správné loretě musí být vše na svém přesném místě: prasklina ve zdi, začouzená omítka, sochy, klenutý strop atd. První loreta postavená u nás je v Hájkách u Prahy (vysvěcena 1625). To je ten klášter, do kterého vede cesta lemovaná

původně dvaceti kapličkami, poutní cesta tedy spojuje dvě Lorety (takové ty, co jsou porůznu na Praze 6, například na Malovance, u silnice do Motola apod.). Kolem hradčanské Lorety je postaveno několik budov jako zázemí poutního místa, nevýraznější je barokní věž se zvonkohrou. Další budovou začleněnou do Nového Světa je Kapucínský klášter, ve kterém bývají moc pěkné jesličky s hýbacími ovečkami. Doporučuji.

O Hradčanech by se daly napsat knihy. A ony už napsané jsou. Tak se tím nebudeme dále zdržovat. Dalším výletem byly pololetky v Lázních Bělohrad. Kdo tam byl, dozvěděl se spoustu zajímavostí z propagačních letáků. Já jen dodám něco o slatině a Erbenovi. Slatina je totiž druh rašeliny, což je druh mokřadu. Rozumí se tím podmáčená půda, kde voda stojí nebo protéká. Bělohradské Anenské slatinné lázně prý léčí klouby a tak vůbec všechno. Znáte to, jak se říká „čistota – půl zdraví“? No tak tady to platí dvojnásob, čili stačí se koupat v místní vodě a hned jste zdraví celí. A Erben? Ten se tu prý také léčil. A když tak chodil okolo na procházky jenom v noční košili, napsal baladu Svatební košile o tom pěkném kostelíku Byšičky. No dobře, tak možná měl i kalhoty a sako, ale hřbitov a kostel mu prý vážně byly inspirací. Nu, koho by zajímalo víc, může si buď přečíst v Kytici příslušnou baladu nebo musí počkat do příštího Gimliho výletu, určitě bude zase do Lázní Bělohrad (více zajímavostí jsem psala v Týpku, když jsme tam byli naposled), je tam v okolí tolik literární inspirace. Zvičino, Zvičino...

Posledním proběhnutým výletem byl bobovací jednodeňák do Mirošovic. Když se zeptáte starší generace, třeba rodičů, co jim říká slovo Mirošovice, vybaví se jim nejspíš slova jako Exit 21. Co to znamená? Dostatečně nám to vysvětlí následující odstavec, který jsem zkopírovala ze stránek ceskedalnice.cz:

*Stavba dálnice D1 byla schválena již 4. listopadu 1938. Tehdy se počítalo s dálničním propojením Prahy a Podkarpatské Rusi. Se stavbou první české dálnice (nepočítáme-li stavbu "německé" dálnice na Moravě, jež začala asi o měsíc dříve než stavba D1) se započalo 2. května 1939, ale práce byly přerušeny 2. světovou válkou. I když byla výstavba po válce v omezeném rozsahu obnovena, došlo v roce 1950 k jejímu definitivnímu zastavení. V roce 1963 byla schválena páteřní síť českých dálnic a počítalo se samozřejmě i se stavbou D1. Oproti původním plánům z roku 1939 se trasa i parametry změnily, proto můžeme ještě dnes nalézt opuštěné a nepoužívané mosty z třicátých a čtyřicátých let minulého století v okolí vodní nádrže Švihov (Želivka). Výstavba dálnice D1 (jak ji známe dnes) začala v roce 1967 a již 12. července 1971 byl otevřen vůbec první dálniční úsek u nás, a to mezi **Prahou a Mirošovicemi** (dnes 2 x 3 pruhy). Souvislý dálniční tah mezi Brnem a Prahou **byl dokončen 8. listopadu 1980**, kdy se jako poslední stavěla část dálnice u Humpolce.*

Každý, kdo jel po dálnici, tedy věděl, kde jsou Mirošovice: přeci na konci dálnice, na 21. km od Prahy (odtud právě exit = sjezd z dálnice, č. 21 podle kilometrů). Citaci jsem snad učinila zadost, tak mohu s klidným svědomím ukončit článek. Teď už zase víte, milé děti, všechno.

AnežKA

Všudybud Všežvěd (2. díl)

Jarní prázdniny za námi a jarní počasí před námi – ideální kombinace pro mrazivé čtení o Krkonoších. Jak známo, počasí se na horách mění z hodiny na hodinu, což sice víme, ale máme tendence to podceňovat. Nejslavnější návštěvníci Krkonoš, kteří počasí také podcenili, mají na Zlatém návrší svou mohylu. Jsou to

(nebo spíš byli) Bohumil Hanč a Václav Vrbata. Jelikož jsme na jarňákách navštívili právě toto osudné místo a vyzkoušeli jsme si na vlastní kůži, jak zrádné je horské počasí na tomto místě zvláště, doplním tento zážitek ještě o historku. Třeba já jsem ji neznala, proto jsem se podívala, jak jinak, na internet*.

24. března se nedaleko Míseček konal mezinárodní lyžařský závod na 50 kilometrů. Sedmadvacetiletý zedník a tkadlec Bohumil Hanč byl favoritem závodu, nahlas se však hovořilo o tom, že závod vyhrají Němci, kteří tehdy měli silné zastoupení. Na Hanče byl vyvíjen obrovský tlak, aby závod vyhrál on, nebo některý z jeho českých kolegů. Možná i to stálo za tím, že se závod rozhodl dokončit za každou cenu. Závod začíná kolem sedmé hodiny ránní, je teplo, počasí je jarní. Když Bohumil Hanč vyráží jen v košili a kalhotách, nikdo netuší, že právě podcenění nevyzpytatelné přírody hor se mu stane osudné. Ve stejnou chvíli vyráží z Mříčné u Jilemnice Václav Vrbata, Hančův přítel, který se chtěl podívat na závod a podpořit svého kolegu. Když všech šest závodníků odstartovalo, počasí se začalo rapidně měnit. Nejprve přišel déšť, ten se ve vyšších polohách změnil na sněh. Začalo foukat a přituhlo. Tehdy poprvé se organizátorům objevily vrásky na čele, jestli je moudré, aby závod pokračoval.

Jelikož je Hanč v čele závodu s obrovským náskokem, nedozví se, že ostatní závodníci postupně svůj boj vzdali. Oblečení jim přimrzalo k tělu, nedojeli dál než ke Slezské boudě. Posledním místem, kde byl Hanč spatřen, je zastávka Violík, kde se rozhodčí snaží závodníkovi říci, aby závod vzdal. Ten ho však patrně v husté vánici ani nevidí, natož slyší. Všem je jasné, že do cíle závodník nemůže dojet. Ve 13.15, tedy více než 6 hodin po začátku závodu, chtějí Hanče zastavit na Labské

boudě. Tam však již nikdy nedojel. Skupina závodníků a rozhodčích se ho vydává hledat, promrzlého a dezorientovaného Hanče nalézá závodník Emmerich Rath. Na zemi ležící a nesrozumitelně mumlající Hanč má na sobě kabát a rukavice, se kterými však neodstartoval. Je jasné, že mu je během závodu někdo půjčil. Někdo, komu teď určitě chybí...

Rath nedokáže Hanče odvléci do bezpečí, přivolá tedy záchrannou výpravu, která ho polomrtvého přiváží kolem kolem 15.00 na saních na Labskou boudu. Sice ještě žije, ale po chvíli lékař konstatuje smrt. Umrznutím. Mezitím se na Mísečkách svěruje německý turista, že v okolí Zlatého návrší viděl člověka, který na něj cosi volal. Neexistují komunikační metody, jak by se mohli dozvědět, že Hanč mezitím byl nalezen. Okamžitě startuje nová záchranná výprava, která jen pár set metrů od místa, kde byl nalezen Hanč, nalézá zmrzlého muže. Okamžitě ho na saních odvázejí do Míseček. Muž, který je omylem považován za Hanče, je mrtev. Teprve druhý den se lidé dozvědí, že šlo o Václava Vrbatu, který se přišel na závod podívat a který Hančovi půjčil své oblečení,

aby mohl závod dokončit.

Co přesně se tehdy stalo? Pokud se můžeme na základě známých faktů pustit do spekulací, Vrbata patrně zastihl Hanče ve chvíli, kdy mu docházely síly. Neváhal a dal mu svůj kabát a rukavice. Jestli se Hanč stále pokoušel dokončit závod, dnes nevíme. Jisté je jen to, že ujel jen pár set metrů od svého přítele a padl vysílením. Vrbata, který nevěděl, že Hanč daleko nedošel, bloudil po horách a ve sněhové vánici se ztratil. Jelikož nebyl lyžař, sportovec a ani znalec hor, cestu dolů do bezpečí nenašel. Umrzl jen kousek od svého přítele.

Tolik historie a napůl legenda, Horská služba vám pravděpodobně řekne, že to byla pěkná hloupost půjčovat promrzlému kamarádovi kabát (když máte jen jeden), protože v kabátu by třeba aspoň Vrbata přežil a navíc, s ničím se to nemá přehánět: kdo vlastně vyhrál závod? Ti, co to vzdali včas a přežili, nebo Hanč, který sice doběhl nejdál, ale zase ne dost daleko? Dost bylo rad, na přiložené fotce vidíte B. Hanče na lyžích. Tak zase příště pampalá...

Anežka

* Aby mne nikdo nepopotahoval za plagiátorství, raději hned napíšu, že kurzivou psaný text byl publikován 22. 3. 2008 v Semilském a Trutnovském deníku, autorem je Tomáš Lánský, název článku je Hanč a Vrbata: hrdinové nebo hazardéři?

Odborky

A je tu zase sprška novinek ze světa odborek. Hned na úvod chválíme Sáru za jejího nového morsea z jarňáků, již brzy se jí objeví na bodovací plachtě i se zasluženými body.

Další novinka se týká všech: Jistě jste již viděli nové kočovnické internetové stránky. Na rozcestníku dole je i sekce *Odborky*, odkud si všechny odborky můžete stáhnout a třeba vytisknout.

Vašemu vedoucímu pak můžete na schůzce vytříit zrak novými znalostmi.

Poslední, čím vás překvapím, je nový hvězdář. Čímž myslím to, že odborka hvězdář je drobně přepracovaná. Změny jsou jak v prvním, tak v druhém stupni. V prvním stupni zmizela některá souhvězdí (Koruna, Drak a Orion) a místo nich se objevila jiná (Orel, Pegas a Herkules). Vaši vedoucí je vám rádi ukáží, až bude na výletech ven v noci hezky. Ve stupni druhém je změn víc, ale to si přečtete sami, a to buď na plachtě, která se brzy objeví na klubovně, a nebo se můžete podívat na web.

Vy, co starého hvězdáře už máte, nebojte. Platí i nadále. Ale nová souhvězdí se stejně naučte, bude se vám to hodit.

Vigo

Dopravácké okénko

Zdravíčko! Ač je půlka Prahy 6 jedno velké staveniště, jímž jsem naprosto unešen a které by stálo za delší popis, dnešní díl bude barevný a číslicový.

Začnu čísly tramvajových linek. 1-29 jsou denní linky, 30-39 jsou náhradní tramvajové linky, přičemž druhá číslice značí linku, kterou nahrazuje (např. linka 36 nahrazovala linku 26). 40 až 49 jsou posilové linky, jež je možno využít při konání masových akcí. Pamatuji snad jen linku 42 jako posilu linky 22 při konání veletrhu FORArch na Strahově, končící ve smyčce Královka (Malovanka). 50 až 59 jsou noční tramvajové linky a zde moje informace končí. Dále je číselná řada do 99 využívána různě. Tuším, že snad cvičné jízdy jezdí jako linka 73, vadné vlaky po nehodě jako linka 83, linka 72 jsou smluvní jízda. O tom bych se snad rozepsal příště.

Autobusové linky byly číslovány také podle pravidel. Řada 100-199 byly páteřní linky, 200-299 byly doplňkové linky. Dnes je to jedna skupina. Linky 300-499 jsou vyčleněny jako příměstské, jezdící za

hranice Prahy, řada 500 jsou školní linky a účelové linky, 600 jsou noční příměstské linky, 700 jsou posilové a zvláštní linky (např. přímé spojení Českomoravské a výstaviště Letňany při konání veletrhů linkou 758), 800 nevím a 900 jsou opět pro služební účely. Manipulační jízdy jezdí tuším jako linka 947.

A teď barvičky. Onehdá jsem psal o označících a blázinci, který na nich panuje. Po zhruba půl roce se situace stabilizovala, a i když jsou jízdní řády a výlukové informace často plné gramatických a faktických chyb, jejich grafická podoba již má nějakou formu a mám chuť to pěkně utřídit a podat vám souhrnné informace, abyste mohli mít při čekání na zastávce na zpožděný spoj alespoň z barviček náležitou radost.

Takže platí že základní barva autobusových linek je modrá (180), příměstských linek číselné řady 300, 400 a 600 je černá (347), základní barva tramvajových linek je tzv. bordó (22), pro služební účely byla zavedena i fialová barva pro tzv. účelové linky. Nyní se jedná pouze vyhlídkovou linku 91. Dále noční linky jsou inverzně (505, 604, 57). Jak jsem již párkrát zmiňoval, pro výlukové stavy je používána žlutá barva a to následovně. Má-li linka dočasně změněnou trasu, jsou jízdní řády v celé její trase vytištěny na žlutém papíře, a pokud jsou na ni vypraveny vozy ještě s papírovými cedulemi, jsou i tyto žluté. Zastavuje-li linka v zastávce dočasně, je na označniku uvedena takto 8, 57, 174. Je-li někde zastávka umístěna dočasně, je její název uveden takto ZELENÁ, DLÁŽDENÁ. Dále se používají na označících šipky ukazující směr, kam linky dále pojedou. ←, ↗, Výlukové směry jsou značeny ↙, ↘, a když je někde šípek mnoho a směry nejasné, používá se textové doplnění. Linky se rozdělí na skupiny a skupina se nadepíše např. směr Vozovna Střešovice

(Petřiny), jako je tomu nyní v zastávce Pražský Hrad z centra.

Díky divokým změnám z důvodu stavebních prací si můžete „omalovanék“ na zastávkách užít až až. Snad jste ten systém alespoň trochu pochopili a snad budou tyto pravidla alespoň půl roku platit. Omalovánkám zdar!

lkarus

Luštěnky

Á, dobrý den moji milí čtenáři! Vítám vás opět u luštělamů a hlavonek. Doufám, že vám příliš nezlenivěly mozky, ale i kdyby, hned to napravíme. Takže nažhavte ty své neuronové dráty a jdeme se vrhnout do víru luštění!

Y	N	I	N	D	Z	Á	R	P	K	P	B	A
S	L	E	P	I	C	E	J	A	R	O	E	H
K	J	S	A	K	O	L	E	D	A	L	R	U
U	E	A	M	P	R	U	T	M	S	E	Á	T
Ř	B	K	P	L	Ý	T	O	M	L	Š	N	S
E	V	Z	E	C	O	N	O	K	I	L	E	V
K	R	Á	L	Í	Č	E	K	M	C	E	K	A
O	B	L	I	T	S	Ů	P	A	E	H	Y	J
H	A	M	Š	E	Z	K	O	Š	Í	K	D	Í
O	A	O	K	S	A	D	Á	L	O	K	O	Č
U	S	P	A	O	J	K	S	E	L	P	H	K
T	O	Ů	H	K	Í	S	V	Á	T	E	K	O
O	R	A	J	I	C	Í	N	D	E	L	O	K

Nastartujeme to pomocí výsledků z minula:

Takže, u první luštěnky odpověď zněla, že nejkratší čas, za který lze osmažit tři topinky je devět minut. První tři minuty se na pánvi smaží první a druhá topinka, obě z první strany. Druhé tři minuty se smaží první topinka z druhé strany a třetí topinka z první strany. A poslední, třetí tři minuty se smaží druhá i třetí topinka z druhé strany. Tajenka křížovky, neboli luštěnka číslo dvě, která byla zároveň pokračováním vtipu vyšla: Dvacet jedna.

Ve třetí luštěnce, jak dostat co? vajco do láhve s užším hrdlem, než je samo vajíčko, jste určitě vymysleli, že je třeba v láhvi zapálit oheň, což vejce „vcucne“ dovnitř.

A dnes vážení čtenáři, dnes tu pro vás mám další vtip zakončený tajenkou, protentokrát ze čtyřsměrky. Tady je: Byl jsem nevěřící, dokud jsem si neuvědomil, že (tajenka). Ve čtyřsměrce musíte vyškrtat slova (beránek, čokoláda, hody, jaro, jaro, kohout, koleda, koledníci, kos, košík, králíček, kraslice, kuře, mašle, motýl, mše, pampeliška, plesk, pole, pomlázka, prázdniny, prut, půst, rosa, slepice, stuha, svátek, šleh, vajíčko, velikonoce, vrba, zajíc), a když tak učiníte a přečtete zbylá písmenka popořadě, máte tajenku, kterou (jelikož i tato luštěnka je soutěžní) můžete napsat na lísteček, který podepíšete a vhodíte do luštěnkové bedničky na klubovně. Sladká odměna vás nemine!

Pak tu pro vás mám pár relativně jednoduchých, ale pěkných obyčejných hádanek. Takže první je: Mám bratra, který dva týdny roste a dva týdny se zmenšuje. Kdo je mým bratrem? Druhá zní: Když ho biješ, žije, když nebiješ, mrtvý je. Co to je? A třetí, poslední: Na hlavě má kámen, v puse prst, co to je? Všechny tři hádanky

jsou rovněž soutěžní, tak neváhejte, třeba na vás čeká něco dobrého, konkurence je malá.

A poslední luštěnkou je velké bludiště, samozřejmě soutěžní a obzvláště oceňované. Tak si užijte luštění, nestrhněte své závity a pamatujte: Kdo nezabloudí v bludišti, ten se ani mezi kočovníky neztratí!

Lída

CoToFoto?

Hádej, hádej, hádači, na co rozum nestačí... Na co nestačí rozum? No třeba na strašidla. Dnešní fofo na hádání je takové strašidlo. A kdo by přeci jen rozluštil, z čeho že to strašidlo je, tak ten ať si to nenechává pro sebe, ale napíše to na papír a vhodí do krabičky na nástěnce. Línější jedinci to mohou také poslat e-mailem na anezka@kocovnici.cz. Jestli potřebujete nápovědu, tak vám prozradím, že touto dobou to nejčastěji uvidíte venku. Odpovídat můžete do jednoděňáku 27.3.

A jakže to dopadlo minule? Minule se sešlo spousta odpovědí a všechny správné: bylo to struhadlo, na sýr i na sír, jak odpověděl Dolník. Správně ale odpověděla i Kristýna, Martin a Lída. Všem vítězům gratuluji, poražený tedy není nikdo. Odměnu obdrží ten z výše napsaných, kdo pojede na zmíněný březnový jednoděňák.

AnežKA

Bodování

Tak je za námi další bodovací období. Vlastně spíš za vámi protože bylo na body opravdu hodně bohaté a pro jejich získání bylo potřeba nějakou tu dřinu udělat. Myslím tím samozřejmě jarňáky za které byl možnost získat až neuvěřitelný

osminásobek bodů než na průměrné schůzce! Pan Dokonalý pomalu ale jistě atakuje hranici tří set bodů a ani přes vaši zjevnou snahu, houfným děláním odborek, se vám ho nedaří dostihnout. A tak jezděte všude, noste všechno, a dělejte odborky!

Helut & Ajdam

DRUŽINY

1	Myšáci	152
2	Zubři	98
3	Mufloni	82
4	Lochnesky	60

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	297
1	Téra (MY)	253
2	Eda (ZU)	224
3	Míša (MY)	220
4	Kačka (MY)	218
5	Martin (MUF)	192
6	Šála (ZU)	161
7	Kristýna (ZU)	158
8	Mates (MUF)	153
9	Tomáš (LO)	147
10	Kačík (MY)	138
11	Lukáš (LO)	136
12	Bára (MY)	111
13	Dolník (MUF)	107
14	Mája (ZU)	99
15	Žůža (ZU)	94
16	Pavel (LO)	72
17	Cézar (LO)	64
18	Evžen (LO)	42
19	Vašek (LO)	32
20	Kuba (LO)	29
21	Damík (MY)	25
22	Sebík (ZU)	14

Sloupek ^{Z olympiády}

Skeleton

Krasobruslení

Akrobatické sáňkování (zatím neschváleno olympijským výborem)

